

Speranța creștinului - Autor necunoscut

După ce în ultimele luni am tratat în repetate rânduri „lupta creștinului”, astăzi aș dori să atrag atenția cititorului asupra unui alt subiect de același interes profund și personal. *Este vorba de speranța creștinului*, adică speranța credinciosului în revenirea Domnului său. Acesta este un subiect pe care fiecare creștin credincios ar trebui să-l cunoască bine, și aș vrea să-l rog pe cititor să-și îndrepte împreună cu mine gândurile, nu numai gândurile, ci toate impulsurile și afecțiunile inimii sale, către acest subiect. Iubitul nostru Domn, Fiul Dumnezeului celui viu, revine pentru noi din cer; acesta este subiectul adevărat și propriu-zis al speranței și așteptării noastre, și El vine să ne introducă în casa Tatălui.

Aici este vorba, dacă pot să o numesc așa, de o scenă de familie. Casa Tatălui nu este locul de desfășurare a gloriei lui Dumnezeu în guvernarea Sa, acolo nu există o așa-zisă primire oficială cu cea mai mare splendoare posibilă; nu, când copiii se întorc acasă, în primul rând, *dragostea* își are locul înainte de toate, iar în cazul nostru și manifestarea *harului* divin. Unde vom fi noi când va veni Isus? Cu Fiul în aceeași casă! Aceasta este speranța ta, dragul meu cititor credincios. Nu este oare o speranță minunată, prețioasă? Da, ce har și ce dragoste divină iradiază spre noi din ea! Poate că am recunoscut ceva din dragostea lui Dumnezeu pentru păcătoși; dar cine ar putea înțelege dragostea Tatălui pentru copiii Săi, sau dragostea Mirelui pentru mireasa Sa? În prima se arată îndurarea divină, dar în ultimele două se arată buna-plăcere divină.

O contradicție remarcabilă este larg răspândită printre creștini, și ea este aceasta: deși Hristos este singurul subiect al *credinței* lor, El nu este singurul subiect al *speranței* lor. Mulți cred că venirea Domnului nu înseamnă nimic mai mult decât faptul că El va veni la noi când vom muri; mai mult, ei cred că la sfârșitul zilelor va avea loc o înviere generală a tuturor morților și o judecată generală. Ar fi greu de spus care este speranța reală a acestor credincioși; pentru că toate gândurile lor în această privință sunt nedefinite, ba chiar, se poate spune, totul este confuzie. Chiar și în ceea ce privește adevăratul subiect al credinței și rezultatele credinței, viziunea lor spirituală este limitată și întunecată.

Cu siguranță nu există nimic mai natural, în sens creștin, decât ca Cel care este subiectul *credinței* noastre să fie și subiectul *speranței* noastre. Și pe cât de simplu este aceasta, pe atât de important; într-adevăr, este un adevăr de o importanță incomensurabilă. Prin urmare, vom face bine să îl analizăm puțin mai atent.

Dacă îl recunoaștem pe Hristos ca fiind Cel care ne iubește și a murit pentru noi, nu ne va fi greu să ne încredem în El: noi *credem* în El. Cunoașterea dragostei Sale trezește în noi o încredere necondiționată care exclude orice îndoială; mărturia Cuvântului despre puterea sângelui Său liniștește toate îngrijorările noastre. Suntem fericiți, desăvârșit de fericiți în El. Dragostea Sa satisface orice dorință a inimii, iar jertfa Sa satisface toate cerințele conștiinței. Și după ce fiecare dorință a fost satisfăcută și fiecare înclinație satisfăcută, *trebuie* să fim fericiți și nu putem decât să-L iubim și să-L laudăm pe Domnul.

Prin urmare, Isus este subiectul *credinței* noastre. Dar de ce nu este El subiectul *speranței* noastre în aceeași măsură? De ce nu constituie El *așteptarea* zilnică la fel de mult ca și *odihna* zilnică a sufletului? Suntem pe deplin siguri că atunci când un creștin credincios moare, sufletul său este imediat cu Domnul în paradis; și acesta este cu siguranță un adevăr prețios; dar niciodată Scriptura nu îl numește *speranța* creștinului. Nu, speranța noastră *nu este* să murim, ci să fim răpiți pentru

a-L întâlni pe Domnul în văzduh. *Nu există niciun motiv, nicio necesitate pentru care un creștin ar trebui să moară*; Hristos a murit pentru el. Și dacă el moare cu adevărat, atunci moartea pentru el este o „adormire în Isus”; el este adus la odihnă, ca și cum ar fi adormit prin Isus. Cât de plăcut și de prețios este acest gând! Cât de binecuvântată este moartea credinciosului: trupul sărman și obosit este culcat pentru a dormi, iar sufletul fericit și eliberat se ridică pentru a fi la Hristos, până în zorii dimineții primei învieri.

Dar, ar putea obiecta cineva, nu este suficient să afirmăm doar un astfel de lucru; întrebarea importantă este: ce spune Scriptura? Pe bună dreptate, credința nu se poate sprijini decât pe Cuvântul lui Dumnezeu. Există atunci în acest Cuvânt o justificare clară pentru această afirmație? Mai mult ca sigur. Mulți, într-adevăr, vorbesc despre acestea ca fiind „opiniile deosebite” ale unei anumite clase de creștini; dar ei se înșală. Dumnezeu a vorbit atât de clar și precis în această privință, încât nu poate fi vorba de incertitudine sau chiar de diferențe de opinie. Singura dificultate constă în alegerea pasajelor din Scriptură corespunzătoare. Astăzi vom alege un pasaj din prima scrisoare a lui Pavel către Tesaloniceni; ea este probabil cea mai potrivită pentru discuția noastră. Găsim acolo o revelație deosebită, dată de Domnul cu scopul precis de a dezvălui în detaliu adevărul despre venirea și gloria Domnului Isus. (Citește cu atenție 1 Tesaloniceni 4.13-18.)

1 Tesaloniceni 4.13-18: Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță. Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus. 15. (Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.)

Credincioșii din Tesalonic fuseseră în mod evident convertiți printr-o Evanghelie care cuprindea adevărul numit de obicei „a doua venire a lui Hristos” sau „arătarea Domnului în glorie”. Vedem acest lucru în mod clar din Faptele apostolilor 17, unde aflăm că iudeii necredincioși au dat acuzațiilor lor o coloratură politică, spunând: „Toți aceștia lucrează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt împărat: Isus” [Faptele apostolilor 17.7]. Fără îndoială că apostolul predicase adevărul despre venirea Domnului pentru a domni în glorie. Drept urmare, tesalonicenii credincioși așteptau această venire zi de zi începând din momentul convertirii lor. Dar, între timp, unii dintre frații lor muriseră. Acest lucru i-a tulburat foarte mult. Durerea lor era profundă și de durată. Nu ca și cum ar fi avut vreo îngrijorare cu privire la mântuirea prietenilor lor; nu, se temeau doar că ei nu vor fi acolo când va veni Domnul, pentru a-L întâmpina și a fi primiți de El. Când apostolul a auzit de îngrijorarea lor, le-a scris imediat. Ei erau încă relativ puțin instruiți și erau persecutați cu cruzime atât de iudei, cât și de păgâni. Nu avuseseră prea multe ocazii de a învăța până atunci. Apostolul fusese nevoit să îi părăsească la scurt timp după convertirea lor, din cauza izbucnirii persecuției, iar cărțile Noului Testament nu fuseseră încă scrise. Dar necunoașterea și întristarea lor nu au făcut decât să-i ofere Domnului o ocazie potrivită pentru a le comunica mai detaliat gândurile Sale despre acest subiect prețios.

În noua revelație dată apostolului, ni se prezintă succesiunea evenimentelor. Acest lucru este important, deoarece, deși revelația era, fără îndoială, destinată în primul rând să mângâie inimile îndurerate ale credincioșilor din Tesalonic, ea era destinată, de asemenea, pentru instruirea sfinților din toate timpurile. Probabil că cel mai bine va fi să studiem versetele la rând.

„Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță” (1 Tesaloniceni 4.13). Aceste cuvinte ne familiarizează imediat cu toată întristarea credincioșilor din Tesalonic. Acești creștini credincioși serioși, cu inima caldă, dar încă tineri în credință, nu fuseseră învățați cum este posibil ca sfinții morți să fie cu Domnul la arătarea Sa și să aibă parte de gloria Sa. Așteptarea revenirii iubitului lor Mântuitor era o chestiune actuală pentru ei; erau atât de plini de ea încât nu se gândiseră niciodată că vreunul dintre ei ar putea muri *înainte* de venirea Lui. De aceea, putem înțelege că au fost foarte tulburați atunci când unii dintre frații lor au murit.

Să fim acum atenți la ceea ce le spune apostolul. Îi mustră el că ei așteaptă cu prea multă înflăcărare revenirea lui Isus? Le spune el, că sunt prea preocupați sau că sunt entuziasmați și le lipsește sobrietatea? Cunoaștem prea bine aceste obiecții ale multora dintre creștinii noștri; dar nici un astfel de cuvânt nu iese din pana apostolului. Nu, dimpotrivă; așteptarea lor referitoare la venirea Domnului este subliniată în fiecare capitol al ambelor scrisori, și cu siguranță nu într-un sens de reproș. Apostolul iubitor nu caută nici să-i consoleze pe cei îndurerați (așa cum se întâmplă de obicei) spunându-le că în curând îi vor regăsi pe cei dragi în cer. Nu, oricât de adevărat ar fi aceasta, el nu-l face ca motiv de mângâiere. Mai degrabă, credincioșii din Tesalonic sunt încurajați în gândul că ar trebui să continue să-L aștepte pe Domnul în timpul vieții lor; și o nouă revelație le este dată pentru a-i asigura că toți cei care au adormit în Isus vor avea parte de glorie la fel de bine ca și cei care vor fi încă în viață aici la venirea Sa.

„Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, *tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus*” (1 Tesaloniceni 4.14). Astfel, Duhul lui Dumnezeu îndreaptă mai întâi de toate ochii celor îndoliați spre Isus, spre Cel care a murit și a înviat. Și oricine a fost vreodată profund întristat știe că adevărata mângâiere poate fi găsită doar privind la El, la Domnul iubit, și că numai El ne poate oferi puterea de a-L slăvi pe Dumnezeu în cea mai adâncă durere. În El îl vedem pe Biruitorul asupra morții și a mormântului; El este Cel care a murit, a fost îngropat, a înviat și acum tronează sus în glorie. El este viața credinciosului. Noi triumfăm în același mod ca și El, căci citim: „*tot așa și Dumnezeu va aduce ...*”. Viața noastră este legată de Cel care a murit și a înviat și acum este în glorie. Toți cei care au adormit în Isus vor fi înviați și vor părăsi pământul la fel ca El. „Există această diferență”, spune un alt scriitor: „El S-a suit în drepturile Sale depline, S-a înălțat, în timp ce, cu privire la noi, glasul Său cheamă morții, iar aceștia *ies din mormânt și, după ce cei vii sunt schimbați, sunt ridicați toți împreună*. Este un act solemn al puterii lui Dumnezeu, prin care se pecetluiește viața creștinului și lucrarea lui Dumnezeu, iar creștinii credincioși sunt introduși în slava lui Hristos ca tovarăși ai Lui cerești. Un privilegiu glorios! Har prețios! Dacă pierdem din vedere aceasta, însuși caracterul bucuriei și speranței noastre este distrus.”

Ajungem acum la succesiunea evenimentelor. „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, *va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos*; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.15-18.) Nu mai este nevoie să menționez că apostolul și-a scris întotdeauna epistolele sub îndrumarea directă și confirmarea deplină a Duhului lui Dumnezeu; dar aici este ceva deosebit - ceva care era necesar pentru instruirea și mângâierea credincioșilor din Tesalonic îndurerați. De aceea, el introduce această nouă revelație cu un: „Pentru că vă spunem

aceasta *prin Cuvântul Domnului*.” Avem un caz asemănător în 1 Corinteni 11, unde apostolul spune: „*Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat*” [1 Corinteni 11.23]. Ambele comunicări, una *pentru a contracara un abuz în celebrarea Cinei Domnului, cealaltă pentru a lămurii o eroare cu privire la venirea Domnului*, au fost subiecte ale unei *revelații deosebite din partea Domnului* și sunt specificate în mod expres ca atare datorită importanței lor deosebite.

Dar să remarcăm harul Domnului Isus față de noii Săi ucenici. El dă inimilor lor asigurarea mângâietoare că, în ordinea evenimentelor de la venirea Sa, primul lucru va fi învierea sfinților care au adormit în Isus; astfel, în loc să piardă ceva prin plecarea lor, ei vor fi primii care vor fi pregătiți pentru a fi răpiți, pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh. „*Întâi vor învia cei morți în Hristos*”. Departe de cei care au adormit în Isus să piardă ora de bucurie a venirii Sale, ei vor fi înviați chiar înainte ca cei vii să fie schimbați. Aceasta este har, harul Domnului nostru Isus. În același timp, știm că toate evenimentele legate de venirea Sa vor avea loc într-o clipă, într-o clipeală de ochi, astfel încât timpul intermediar depășește cu totul estimarea noastră.

Și acum, dragul meu cititor, să contemplăm cu uimire tăcută strălucirea acestei duble glorii a Domnului Isus: El Se ridică de pe tronul Său, Se coboară din cer, El Însuși rostește cuvântul, vocea arhanghelului îl duce mai departe, iar trâmbița sună cu un sunet bine cunoscut. Este o imagine militară. Așa cum trupele bine antrenate înțeleg ordinele conducătorului lor prin sunetul trompetei, tot așa și armata Domnului va răspunde imediat la chemarea Sa. Toți „*cei morți în Hristos*” vor învia, iar toți cei vii vor fi schimbați; apoi toți vor intra împreună în nor și vor fi răpiți pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh; și astfel vor fi mereu la Domnul. Atunci nu va mai exista nicio despărțire; de aceea apostolul adaugă: „*Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte*”.

Astfel, credincioșii din Tesalonic, și noi împreună cu ei, au aflat cum Dumnezeu îi va aduce *împreună cu El* pe sfinții care au adormit în Isus. Versetele 15-18 formează o intercalare, al cărei conținut face ca versetul 14 să fie ușor de înțeles: „*tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus*”. Când Domnul Se va întoarce într-o zi *în glorie*, toți sfinții vor fi la El; pentru ca aceasta să fie posibil, El i-a trezit în prealabil pe cei adormiți, i-a transformat pe cei vii și i-a răpit pe amândoi în cer.

Iar acum sfinții au plecat - toți au plecat, *transferați în glorie, pentru a fi la Domnul pentru totdeauna!* Ce gând! Ce eveniment! Nici o particulă din țărâna răscumpărată a copiilor lui Dumnezeu nu a rămas în mormânt, nici un credincios nu a mai rămas pe tot pământul! Toți au fost înălțați în nori, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. Cine ar putea concepe acest lucru? Cine ar putea vorbi despre reuniunile fericite, care vor avea loc în acea dimineată de bucurie neumbrită? Fără îndoială că Persoana Domnului va atrage toate privirile și va umple toate inimile; dar va exista și o anumită recunoaștere a celor care, deși au plecat de mult de la noi, nu și-au pierdut niciodată locul în inimile noastre. Și, întrucât toți vor purta imaginea Domnului în desăvârșire, nu-L vom putea pierde niciodată din vedere *pe El*. Desigur, fiecare individ va purta propriul său caracter și se va bucura de propria sa bucurie specială, dar toți vor fi ca Domnul, iar bucuria individuală va fi bucuria comună a tuturor. „*Măriți pe DOMNUL împreună cu mine și să înălțăm împreună Numele Său!*” [Psalmul 34.3], vom cânta apoi împreună într-un cor mai înalt lauda Lui atunci când ne vom întâlni, pentru a nu ne mai despărți niciodată unul de altul.

Da, cerul este un cămin, un loc sociabil; și cu siguranță că Domnul iubit, care ne-a pregătit acest cămin al dragostei, va fi întotdeauna primul gând, va ocupa primul loc; totuși, El va pune în legătură chiar și cea mai strălucitoare scenă din glorie cu cele mai întunecate zile din deșert. Acest lucru este clar din ceea ce spune apostolul în capitolul 2. Chiar în momentul în care satan l-a

împiedicat să-i viziteze pe iubiții săi credincioși din Tesalonic, care erau atât de aspru persecutați, el a privit dincolo de acele vremuri dificile și i-a văzut pe copiii săi în credință adunați în jurul lui în glorie. „Pentru că cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa? Pentru că voi sunteți gloria și bucuria noastră” [1 Tesaloniceni 2.19,20]. Dar există multe alte scene pământești, care vor avea o reflectare strălucitoare în cer.

Acolo nu curg lacrimi, acolo moartea nu desparte,
Acolo nu se aude nici un suspin, acolo nu este nici un necaz;
După dureroasa despărțire, uniți pentru totdeauna
Sunt părinți și copii și frate și prieten,

Și cu bucurie cântă cei răscumpărați,
Din harpe de aur răsună un sunet plăcut:
Pentru onoarea Mielului de pe tronul divin,
Pentru Leul lui Iuda, unicul Fiu!

O, binecuvântat, este cel căruia credința acum îi deschide,
Ce curând va savura acolo privind! –
Așteaptă încă puțin! În curând sunetul ultimei trâmbițe
îi va chema pe toți credincioșii.

Să ne oprim aici pentru o clipă să reflectăm. Cine este Cel care ne va întâmpina acolo? Cine ne va întâmpina în acel tărâm fericit? Cine va apuca mâna ta și a mea și nu ne va da drumul niciodată? Isus, Domnul nostru iubit! Și în jurul Lui sunt mii și milioane de răscumpărați. Dar cât de complet schimbați sunt cu toții, și totuși cât de complet și-au păstrat individualitatea! Nici unul nu poate fi confundat cu altul; și nici unul nu poate fi necunoscut. Dar care va fi cea mai mare dintre bucuriile tale în acea dimineață binecuvântată, o bucurie în fața căreia toate celelalte vor dispărea în fundal? Tu *Îi* veți vedea fața, *Îi* veți auzi glasul și *Îi* veți contempla gloria sau, așa cum spune Ioan, rezumând totul în două gânduri: „*Vom fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea cum este*” [1 Ioan 3.2]. Cu adevărat, Dumnezeu nu ar putea face nimic mai bun pentru noi decât să ne facă asemenea lui Hristos; și nu ne dă o binecuvântare mai bogată decât aceea să ne facă capabili *să-L vedem așa cum este El*. Da, *Îl vom vedea și Îl vom cunoaște în toată realitatea dragostei Sale și în toată măreția multiplelor Sale glorii*. Aceasta va face ca bucuria noastră să fie completă și va fi sursa veșnică de încântare nesfârșită.

Dar, se poate pune întrebarea: unde îi va conduce Domnul pe sfinții Săi după ce se vor întâlni cu El în văzduh? În cer, în acea casă cu multe locuințe, unde, conform promisiunii Sale din Ioan 14, El a pregătit un loc pentru ei. Citim în același capitol: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine. Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” [Ioan 14.2b-3]. Nimic nu poate fi mai clar și mai simplu decât aceste cuvinte. Prima întâlnire a Domnului cu ai Săi în văzduh și-a găsit o frumoasă reprezentare exemplară în întâlnirea dintre Isaac și Rebeca în pustie. Descoperim în comportamentul Rebecăi o dragoste foarte respectuoasă, iar în afecțiunea și bunătatea lui Isaac împlinirea promisiunilor și mărturiilor lui Eliezer, slujitorul lui Avraam, în care putem recunoaște cu ușurință o imagine a Duhului Sfânt, care a plecat din casa tatălui în țara îndepărtată pentru a căuta o mireasă pentru fiul și, după ce a câștigat inima ei, pentru a o conduce prin pustiu la fiul. „Și Rebeca și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Isaac și a sărit jos de pe cămilă. Și zisese robului: «Cine este omul acesta care vine pe câmp ca să ne întâmpine?» Și robul

i-a zis: «Este stăpânul meu». Și ea și-a luat vâlul și s-a acoperit. Și robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse.” [Geneza 24.64-66]. Mergem prea departe dacă vedem în ultimele cuvinte o indicație a modului în care Duhul Sfânt (deși rămâne întotdeauna la și în credincioși) se va dispensa de însărcinarea Sa sfântă către Fiul? „Și Isaac a dus-o în cortul Sarei, mama sa; și a luat pe Rebeca și ea i-a fost soție și el a iubit-o” (Geneza 24.67).

După ce sfinții vor fi intrat în cer, ei vor fi descoperiți în lumină; după cum spune apostolul: „Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu”. (Compară cu Romani 14.10,12.) Aceasta nu înseamnă însă (să notăm bine!) că sfinții vor fi judecați în ceea ce privește *persoanele* lor. Nu, *Hristos* a fost judecat pentru ei, iar ei, după cum El Însuși spune, nu vor ajunge niciodată la judecată (Ioan 5.24). Mai degrabă, înseamnă că toate faptele lor, umblarea și relațiile lor aici pe pământ vor fi văzute în lumina prezenței divine și că atunci vom experimenta judecata și aprecierea lui Dumnezeu pentru tot ceea ce am făcut pentru El. Cât timp ne aflăm în trupurile noastre glorioase, nu vom avea capacitatea de a simți nimic care să echivaleze cu frica sau nefericirea; dar când vom fi descoperiți în lumină, vom recunoaște pe deplin, conform spiritului și gândurilor lui Hristos, fiecare moment, fiecare parte a istoriei noastre trecute. Tot ceea ce a fost de la noi înșine sau de la Hristos în motivele și scopurile noastre, în slujirea și munca noastră, vom vedea atunci în lumină deplină; tot ceea ce nu înțelegem în prezent ne va fi atunci perfect clar. Astfel, gândul la scaunul de judecată este, pe de o parte, profund grav pentru o inimă sinceră, dar, pe de altă parte, extrem de prețios. Dacă este permis să vorbim despre diferențe în vederea veșniciei, atunci aș vrea să spun că această descoperire înaintea scaunului de judecată al lui Hristos va fi unul dintre cele mai solemne și mai fericite momente. Cu siguranță vom pierde din vedere tot ceea ce ne privește, da, vom uita de noi înșine în fața răbdării și harului infinit, a credincioșiei și a milei neschimbate a lui Dumnezeu; și vom părăsi scaunul de judecată, adorând și admirând dragostea și răbdarea care ne-au purtat prin pustie și ne-au adus atât de bine în glorie. „Acum”, scrie apostolul către credincioșii din Corint, „vedem neclar, ca prin geam întunecat, dar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște după cum și eu am fost cunoscut” (1 Corinteni 13.12).

După ce totul a fost pregătit, are loc nunta Mielului, așa cum a văzut-o Ioan (Apocalipsa 19). „Nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit” [Apocalipsa 19.7]. Hristos Însuși prezintă Adunarea glorificată, sfântă și fără vină. (Efeseni 5) Ce zi va fi aceea! Ce zi chiar și pentru cer, care a fost obișnuit de atâta timp cu gloria! De câte ori cerul a văzut miriadele de oștiri cerești adunate pentru a-L onora pe Domnul! Dar aceasta va fi o glorie nouă, ziua nunții Mielului! O, gând minunat! Mireasa își ia locul lângă mire, soția pășește alături de soțul ei! Cum este El, așa este și ea; unde este El, acolo este și ea; ce are El, are și ea. Și totul pentru totdeauna și în vecii vecilor! - O, spune-mi, spune-mi, sufletul meu, vor privi ochii tăi această glorie? Va gusta inima ta aceste bucurii! Vor sta picioarele tale pe acest loc sfânt? Va fi pentru tine slava acestui ospăț de nuntă? Ce spui tu la asta? Răspunde-mi! - Nu îndrăznești să răspunzi? O, tu poți fi desăvârșit liniștit: așa cum Isaac a confirmat odată tot ceea ce fusese mărturisit despre el Rebecăi, tot așa adevăratul Isaac va confirma tot ceea ce s-a spus despre El Adunării, care este trupul Său și mireasa Sa.

Căsătoria și ospățul nunții Mielului sunt de fapt doar anunțate, nu descrise în detaliu. Căci, cartea Apocalipsa nu este locul potrivit pentru a vorbi despre casa Tatălui și despre dovezile și manifestările dragostei Sale intime; aici sunt mai potrivite căile drepte ale lui Dumnezeu și instaurarea împărăției Sale pe pământ. Cu toate acestea, putem vedea mireasa, invitații și pregătirile pentru nuntă și putem auzi despre binecuvântarea tuturor celor care vor fi prezenți.

„Ferice de cei chemați la cina nunții Mielului!” [Apocalipsa 19.9]. De asemenea, ar trebui să se pună un accent deosebit pe ultima frază din această scurtă relatare a nunții: „Și mi-a spus: «*Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!*»” [Apocalipsa 19.9b]. - O, cât de mare este harul Tău, Dumnezeu și Tată credincios și milostiv, că Ți-a plăcut să le dai copiilor Tăi slabi și atât de des îndoielnici o dublă asigurare a acestui viitor fericit în acest mod! Ajută-ne, așadar, să fim credincioși Domnului nostru iubit, cu care suntem acum logodiți, și să așteptăm cu perseverență acea zi viitoare, care va fi împlinirea întregii fericiri și speranțe creștine!

După ce ospățul de nuntă s-a încheiat și totul este pregătit, Domnul, ca ultimul Adam, pornește împreună cu Eva Sa cerească, precum și cu ceilalți sfinți glorificați și cu oștile îngerești, pentru a Se arăta în glorie și a lua în stăpânire pământul. Dar, înainte de a-i însoți acolo, poate ar fi bine să examinăm ce s-a întâmplat acolo de la răpirea sfinților și care este situația generală pe pământ.

Când adevărata Biserică a părăsit scena acestei lumi, cea parte a Bisericii care I-a aparținut lui Hristos doar cu numele, marele număr de simpli mărturisitori, va fi lepădată pentru totdeauna de Hristos (Apocalipsa 3.16). Duhul lui Dumnezeu va începe atunci să lucreze în rămășița iudaică, iar aceștia vor pleca ca misionari ai noii mărturii pentru a „vesti Evanghelia eternă celor care locuiesc pe pământ și oricărei națiuni și seminții și limbi și popor” (Apocalipsa 14.6) Judecata celor vii din Matei 25, când toate națiunile vor fi adunate în fața Fiului Omului, va lua deciziile pe baza rezultatelor acestei mărturii: cei care i-au primit pe purtătorii ei, pe „frații” Domnului, vor intra în binecuvântările Împărăției; cei care i-au respins vor merge în chinul veșnic. Capitolul 7 din Apocalipsa ne arată apoi mulțimile de iudei și neamuri salvate prin „Evanghelia eternă”. Dar, în timp ce dragostea lui Dumnezeu este activă în acest fel și puterea Duhului Sfânt se manifestă, satan își mobilizează și el *toată puterea* și își reunește *toate forțele* pentru a distruge întregul pământ și a disputa stăpânirea lui cu Unsul Domnului. Cei „care nu au primit dragostea adevărului pentru a fi mântuiți” sunt predați unor amăgiri puternice, pentru a crede în minciună. (2 Tesaloniceni 2.10-12) Teribilă osândă! Ei sunt acum complet în mâna lui satan. Fiara și falsul profet - unul este căpetenia puterii lumești sau civile, celălalt căpetenia puterii spirituale - umplu cu blasfemiile lor întreaga scenă a așa-numitului pământ roman, Imperiul Roman restaurat atunci. (Apocalipsa 13.) Națiunile din jur sunt într-o agitație furibundă și își adună oștile pentru luptă. Balaurul (satan) și îngerii săi sunt înfrânți de căpetenia îngerilor Mihail și de oștile sale, iar „locul lor nu se mai găsește în cer (sau în locurile cerești)”. Satan și îngerii săi, aruncați pe pământ și conștienți în mod clar că timpul lor este foarte scurt, își unesc acolo toată răutatea lor; și cum Dumnezeu Își retrage mâna pentru o vreme și nu pune niciun obstacol în calea lucrării lor, influența și puterea lor vor deveni atât de mari încât oamenii vor cădea și se vor închina fiarei (căpetenia Imperiului Roman), da, încât ei înșiși se vor închina balaurului, care i-a dat puterea. În persoana lui antihrist, păcatul omului ajunge la împlinirea sa completă, la apogeu, și totul este maturizat pentru judecată. - Așa arată lucrurile aici jos; și acum să ne întoarcem la cer și la locuitorii săi.

Domnul vine! El este pe drum și este pe cale să apară. Cerul este deschis! „Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și Se luptă cu dreptate.” [Apocalipsa 19.11] Dar să observăm că El nu vine singur; oștile cerești Îl urmează. „Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat” [Apocalipsa 19.14]. Trebuie să ne amintim că aceasta este o viziune, pe care a avut-o profetul; prin urmare, nu se pune problema unor cai reali. Apariția Domnului în putere și glorie mare este simbolizată pentru noi în acest mod. El vine pentru a pune capăt tuturor răutăților omului și ale lui satan pe pământ. „El va lovi pământul cu nuiuaa gurii Lui, și-l va ucide pe cel rău cu suflarea buzelor Sale” [Isaia

11.4]. Fiara, anticristul, împărații pământului și toți cei care stau alături de ei vor fi doborâți cu totul. (Isaia 11; 2 Tesaloniceni 2; Apocalipsa 19).

Prin aceasta s-a deschis calea pentru instaurarea Împărăției milenare. Dar, înainte de a vorbi despre aceasta, va fi bine să ne oprim un moment și să reflectăm la aceste evenimente grave și teribile. Ți-ai concentrat corect gândurile asupra acestor lucruri, cititorul meu? Într-o clipă, dintr-o dată, când lumea se va clătina în efervescenta plăcerilor sale, când oamenii vor spune: „Pace și siguranță!”, cerurile se vor deschide. Isus din Nazaret, odinioară respins și disprețuit de toți, va veni! Haina Lui este lumină și măreție, brâul Lui este sfințenie și dreptate, sabia Lui cu două tăișuri este scoasă; ochii Lui sunt ca o flacără de foc, iar pe capul Lui strălucesc multe coroane. Sfinți și îngeri sunt în suita Lui și vestesc slava Lui. Dar cum rămâne cu lumea fără Dumnezeu de jos? „Orice ochi Îl va vedea” și orice inimă va fi copleșită de uimire și groază; uneltele de activitate zilnică vor cădea din mâini și toată lumea va sta nemișcată cu privirea ridicată. Timpul harului s-a încheiat pentru totdeauna; nu mai există speranță pentru cei care Îl resping pe Isus. Clopotul lor de moarte sună cu un sunet zdrobitor; mâna Domnului este ridicată în semn de judecată. El calcă în teascu de vin al mâniei lui Dumnezeu, Cel Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Sa: „*Împărat al împăraților și Domn al domnilor*” [Apocalipsa 19.16].

Dintre numeroasele lecții, pe care le putem învăța din aceste judecăți care se apropie, aș dori să subliniez una în mod special pentru cititorul credincios, și anume aceasta: lasă ca realitățile serioase ale venirii Domnului tău și ale apariției Împărăției Sale să se reflecte în sufletul tău în așa fel încât să te stimuleze la o seriozitate din ce în ce mai mare, da, la un zel arzător în predicarea Evangheliei și în toate strădaniile tale cu sufletele prețioase! Este adevărat că tu însuși vei fi cu Domnul în acel ceas solemn; dar nu-i uita pe cei care sunt în pericol de a fi înșelați de păcat și lăsați în urmă!

După ce locurile cerești vor fi fost curățate de satan și de îngerii săi, după ce pământul va fi fost eliberat de împărații săi răi, după ce fiara și falsul profet își vor fi găsit locul în iazul de foc, satan însuși va fi legat. (Apocalipsa 20) Victoria este completă; sursa ascunsă a întregului rău este alungată în abis pentru o mie de ani. Domnul Își ia Împărăția. „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărăți în vecii vecilor” [Apocalipsa 11.15]. Astfel începe Împărăția milenară: Hristos domnește în mod vădit și satan este legat. Acestea sunt cele două trăsături importante și caracteristice ale acestei perioade de timp binecuvântate, prin care ea se deosebește de toate cele anterioare.

Ce schimbare măreață a avut loc! Ce ușurare a venit pentru bietul pământ încărcat de blestem! Cum va răsufla ușurată creația care geme! Satan și îngerii săi răi sunt alungați din locuințele oamenilor; Hristos domnește, iar sfinții Săi înviați stau cu El pe tronuri; gloria Sa cerească și pământescă s-a desfășurat. Ziua binecuvântării nelimitate a început pentru creație, timpul despre care vorbește în mod repetat Vechiul Testament. Pustia și pământul sterp se vor bucura, iar stepa se va veseli și va înflori ca o narcisă; pământul uscat va deveni o baltă și pământul însetat va deveni izvoare de apă. Munții din țara promisă vor fi din nou acoperiți de viță de vie, iar dealurile vor curge lapte și miere. Fiarele sălbatice ale câmpului vor deveni blânde și inofensive ca un miel, iar luptele și certurile vor înceta între copiii oamenilor. Astfel, Dumnezeu va transforma istoria omului în opusul ei. Îi va stinge durerea, îi va îndepărta nenorocirea și îl va încununa cu sănătate, pace și abundență; da, în toată creația va răspândi bucuria, conform valorii pe care o are în estimarea Sa crucea Fiului Său iubit. În acea zi se va vedea și se va recunoaște că crucea Domnului Isus este temeliea întregii glorie și binecuvântări milenare.

Există trei moduri în care Hristos Îl va descoperi și Îl va glorifica pe deplin pe Dumnezeu: în har, în guvernare și în glorie. Pe primul l-a făcut în smerirea Sa, pe al doilea îl va face în Împărăția milenară, iar al treilea va dura toată veșnicia. Împărăția milenară este, prin urmare, revelarea lui Dumnezeu într-o guvernare cu o durată de o mie de ani. Niciun limbaj nu este capabil să exprime fericirea acestui timp. Satan nu mai are libertatea de a-i ispiti pe oameni, iar bunătatea lui Dumnezeu se desfășoară în binecuvântarea din belșug a omului. Cerurile de sus, Israel și națiunile de jos, pământul, marea, creația inferioară - totul este reunit sub un singur Cap, totul este inclus în stăpânirea largă a lui Hristos și totul servește pentru a-L onora și lauda pe Dumnezeu prin El.

Dar nimic nu poate fi mai umilitor pentru om decât ceea ce găsim la sfârșitul Împărăției milenare. Dumnezeu va arăta atunci că nici măcar o mie de ani de binecuvântare netulburată și de glorie neumbrită nu vor putea să-l convertească pe om. Fără harul Său mântuitor, omul va rămâne mereu același. Chiar în momentul în care satan este eliberat și începe să-și exercite din nou puterea, partea neconvertită a națiunilor se va lăsa din nou sedusă de el. Îi ascultă din nou glasul, iar el le adună laolaltă în rebeliune; dar atunci focul lui Dumnezeu coboară din cer și le mistuie. (Apocalipsa 20.9)

Am ajuns acum la scena finală din istoria omenirii, ziua judecății. Tronul cel mare și alb este ridicat și toți morții, mari și mici, se înfățișează înaintea lui pentru a-și asculta judecata finală. Cât de grav este atunci când un tribunal uman decide asupra viitorului unui acuzat; poate că închisoarea pe viață sau chiar moartea prin mâna călăului este soarta sărmanului! Dar ce vom spune atunci când Dumnezeu Însuși stă la judecată și ia decizia justă și pentru totdeauna imuabilă cu privire la soarta veșnică a celor adunați înaintea scaunului Său de judecată? Cu adevărat, gândul la acest lucru este grav, teribil de grav pentru toți cei care vor sta înaintea aceluia tron.

„Și am văzut”, spune Ioan, „un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele” [Apocalipsa 20.11]. Într-un mod destul de inutil unii comentatori ai Scripturii au găsit dificil să facă distincția între această judecată finală și *a doua* înviere legată de ea, pe de o parte, și venirea Domnului și *prima* înviere, pe de altă parte. Când Domnul va apărea în putere și glorie, El va coborî din cer pe pământ, picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor; și, după cum am văzut, după ce va fi fost înfăptuită subjugarea tuturor dușmanilor, pământul va fi în general bogat binecuvântat sub sceptrul de pace al lui Emanuel. Dar acesta nu este nicidecum așa în cazul de față. Nu mai există niciun pământ; atât cerul cât și pământul au fugit și nu se va mai găsi niciun loc pentru ele. Este vorba despre învierea și judecata morților fără Dumnezeu la sfârșitul Împărăției milenare. Toți vor fi judecați după faptele lor; în cartea vieții se va căuta în zadar un singur nume al celor care vor sta înaintea marelui tron alb; toți vor fi condamnați și aruncați în iazul de foc. *Aceasta este moartea a doua.*

Dar înainte de a ne despărți pentru eternitate de atât de mulți dintre sărmanii noștri semeni, haideți să ne oprim încă o dată să reflectăm și să cântărim în balanța credinței aceste ultime evenimente teribile, sentința finală a Judecătorului. Să ne amintim că nu vom mai vedea niciodată acele chipuri pline de durere și groază!

La începutul Împărăției milenare, sfinții sunt văzuți șezând pe tronuri împreună cu Hristos: „au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani” (Apocalipsa 20.4). Este momentul răsplătirii lor publice pentru serviciile pe care le-au adus Domnului în timpul absenței Sale aici pe pământ. „A venit timpul”, spune vizionarul luminat de Dumnezeu, „să dai răsplată robilor Tăi, profeții, și sfinților și celor care se tem de Numele Tău, celor mici și celor mari” (Apocalipsa 11.18). Dar numai Hristos este văzut pe marele tron alb. Când este vorba de a domni pe pământ timp de o mie

de ani, de a conduce lumea, sfinții sunt uniți cu El; dar acum este vorba de judecata veșnică, și numai El o exercită. Cu toate acestea, ei vor fi împreună cu El, conform cuvântului prețios: „Întotdeauna la Domnul” [1 Tesaloniceni 4.17].

Da, așa va fi: toți cei care au trăit vreodată pe acest pământ se vor confrunta acolo pentru prima și ultima oară, cei dreپți cu Domnul, cei răi în fața Lui. Ce priveliște! ce moment! și în același timp ce diferență între cele două clase! Una în trupuri glorioase, strălucind în chipul lui Hristos, cealaltă în realitatea goală a tristei lor condiții. Dezbrăcat de toate acoperirile și mantalele false, fiecare trebuie să-și vadă păcatele în lumina sfințeniei și a neprihănirii divine. Toți trebuie să apară; nimeni nu poate scăpa. „Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor” [Apocalipsa 20.13]. Chiar și lumea invizibilă este forțată să-și predea prizonierii săi nenorociți, pentru ca ei să-și poată auzi sentința de judecată din gura lui Isus, odinioară disprețuit. Cerul și pământul au fugit; nici un loc de salvare aproape sau departe! Nu se mai vede nimic altceva decât marele tron alb în splendoarea sa strălucitoare și maiestatea copleșitoare a Domnului care stă pe el. Toți, toată lumea este adunată laolaltă, iar timpul a dispărut pentru totdeauna. Conștiința vinovăției și agonia inimii se reflectă pe fiecare chip; iar sentința de judecată răsună în mijlocul tăcerii teribile a acestui ceas îngrozitor: „Pleați de la Mine, blestemaților, în focul etern!” [Matei 25.41] îi va scufunda pe cei răi pentru totdeauna în abisul chinurilor de nedescris. „Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” [Apocalipsa 20.15]. Ce sfârșit cu groază și ce groază fără sfârșit! - Cititorule, ești tu în siguranță față de el?

Dar există și o parte luminoasă în acest tablou întunecat și înfricoșător; și unde se găsește ea? Ca întotdeauna: acolo unde este Isus! Să vezi gloria și frumusețea Mântuitorului Isus, pe care acei nenorociți L-au disprețuit când încă mai era timp, și miriadele de sfinți fericiți cu El, care Îl înconjoară și sunt uniți veșnic cu El - într-adevăr, aceasta va fi o priveliște care nu va fi uitată niciodată, absolut niciodată.

Cu aceasta se încheie istoria omului; evenimentele timpului s-au încheiat și începe eternitatea. Cei răi se află în locul de chinuri veșnice, cei dreپți sunt veșnic în siguranță, iar toate căile lui Dumnezeu sunt justificate pentru totdeauna. În dragostea Sa, El creează ceruri noi și un pământ nou pentru viitoarea locuință a celor răscumparați de El, iar apoi vine să locuiască printre ei și să se odihnească în noua Sa creație. Ioan vede cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei, apoi aude un glas puternic din cer care spune: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.” (compară cu Apocalipsa 21.1-7) *Totul* a fost făcut nou; planurile veșnice ale lui Dumnezeu, făcute înainte de întemeierea lumii, au fost împlinite. „S-a împlinit”, spune El, „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” [Apocalipsa 21.6]. Și pentru ca nimeni să nu se îndoiască de adevărul acestor minunate revelații, lui Ioan i se spune încă o dată: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”.